

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola sedmá Poslední vůle Albusa Brumbála

Kráčel v bledém světle před východem slunce po horské cestě. Hluboko pod ním se v mlhách ztrácely siluety malého městečka. Byl tam dole ten, koho hledal, ten, koho potřeboval natolik nutně, že téměř nedokázal myslet na nic jiného, ten, kdo skrýval řešení, řešení jeho problému...?

„Hej, vstávej.“

Harry otevřel oči. Ležel opět na skládacím lehátku v Ronově špinavém podkrovním pokoji. Slunce ještě nevyšlo a místnost tonula v šeru. Papušík spal s hlavou pod malým křídlem. V jizvě na čele Harryho bodalo.

„Mluvil jsi ze spaní.“

„Vážně?“

„No jo. ‚Gregorovič‘. Pořád jsi opakoval ‚Gregorovič‘“

Harry neměl brýle. Viděl Ronův obličej trochu rozmazaně.

„Kdo je to Gregorovič?“

„Copak já vím? Tys to říkal.“

Harry si mnul čelo a přemýšlel. Měl matný dojem, že už to jméno někde slyšel, ale nedokázal si vybavit, kde.

„Myslím, že ho hledá Voldemort.“

„Chudák,“ politoval ho Ron zúčastněně.

Harry si stále mnul jizvu a posadil se. Už byl naprosto bdělý. Snažil se vybavit si, co přesně ve snu viděl, ale vzpomínal si jen na siluetu hor a malou vesničku hluboko v údolí.

„Myslím, že je někde na cestách.“

„Kdo, Gregorovič?“

„Voldemort. Myslím, že někde cestuje a hledá Gregoroviče. Nepřipomínalo mi to Británii.“

„Myslíš, žes mu zase viděl do hlavy?“

Ron zněl ustaraně.

„Udělej mi laskavost a neříkej to Hermioně,“ požádal ho Harry. „I když by mě zajímalo, jak bych podle ní měl zabránit tomu, aby se mi něco zdálo...“

Upřeně hleděl na Papušíkovu klec a přemýšlel ... proč mu bylo jméno „Gregorovič“ povědomé?

„Myslím,“ soukal ze sebe, „že to nějak souvisí s famfrpálem. Má to nějakou souvislost, ale nedokážu – nedokážu si uvědomit, jakou.“

„S famfrpálem?“ zeptal se Ron. „A nemáš náhodou na mysli Gorgoviče?“

„Koho?“

„Dragomira Gorgoviče, chytače, který přede dvěma lety přešel za rekordní sumu ke Kudlejským Kanonýrům. Drží rekord za nejvíc odhozů camrálu v jedné sezóně.“

„Ne,“ odpověděl Harry. „Gorgoviče rozhodně nemyslím.“

„Mě vlastně taky nezajímá,“ poznamenal Ron. „No, každopádně všechno nejlepší.“

„Páni – máš pravdu, já úplně zapomněl! Je mi sedmnáct!“

Harry popadl hůlku položenou vedle lehátka, namířil ji na stůl plný nepořádku s odloženými brýlemi a pronesl: „*Accio brýle!*“ I když byly jen pár desítek centimetrů daleko, tak dívat se na ně, jak se blíží vzduchem, bylo neuvěřitelně uspokojující. Tedy minimálně do té doby, než ho šťouchly do oka.

„Dobrá finta,“ chechtal se Ron.

Aby si dosyta užil pocitu, že přestal být sledován, nechal Harry poletovat Ronovy věci po pokoji, čímž probudil Papušíka a ten začal v kleci vzrušeně třepat křídly. Pak si také pomocí kouzla zkusil zavázat tkaničky na svých teniskách (uzel, který vznikl, pak musel několik minut ručně rozvazovat) a čistě pro radost změnil hábity Kudlejských Kanonýrů na Ronových plakátech z oranžových na sytě modré.

„Poklopec si ale zapni ručně,“ radil Harrymu Ron a šklebil se, když se Harry okamžitě podíval, jestli ho má zapnutý. „Tady máš dárek. Rozbal ho tady, mamka ho nesmí vidět.“

„Knížka?“ divil se Harry, když držel v ruce pravoúhlý předmět. „To porušíš tradici, ne?“

„Tohle není jen tak nějaká knížka,“ namítl Ron. „Je k nezaplacení: *Dvanáct spolehlivých způsobů, jak okouzlit kouzelnice*. Vysvětluje všechno, co potřebuješ vědět o děvčatech. Kdybych ji tak měl vloni, věděl

bych naprosto přesně, jak se zbavit Levandule a jak si začít s... No, dali mi ji Fred s Georgem a vážně jsem se z ní poučil. A divil by ses, nejde v ní jenom o práci s hůlkou.“

Když sešli do kuchyně, zjistili, že tam na ně na stole čeká hromada dárků. Bill a monsieur Delacour dojídali snídani, zatímco si s nimi paní Weasleyová s pánvičkou v ruce povídala.

„Arthur mi řekl, ať ti za něj popřeju všechno nejlepší, Harry,“ obrátila se k němu paní Weasleyová a upřeně na něj hleděla. „Musel brzo do práce, ale na večeri bude zpátky. Tam ten dárek navrchu je od nás.“

Harry se posadil, vzal do rukou čtverhranný balíček, na který ukazovala, a rozbalil ho. Uvnitř byly hodinky, naprosto stejné jako ty, které rodiče dali k sedmnáctinám Ronovi. Byly zlaté a místo ručiček v nich kroužily hvězdy.

„Dávat čarodějům hodinky, když jsou plnoletí, je tradice,“ vysvětlila mu paní Weasleyová, která ho od plotny zvědavě sledovala. „Tyhle bohužel nejsou nové narozdíl od těch, co dostal Ron. Patřily mému bratrovi Fabiánovi a on na své věci nebyl zrovna nejopatrnější, vzadu mají menší rýhu, totiž...“

Zbytek už nedořekla. Harry vstal a objal ji. Snažil se do toho objetí vložit spoustu nevyřčených věcí a ona to snad pochopila, protože když ji pustil, poklepala ho neohrabaně po tváři a pak napůl náhodně mávla hůlkou, což způsobilo, že polovina plátků slaniny vyskákala z pánvičky na podlahu.

„Všechno nejlepší, Harry!“ halekala Hermiona, která chvátala do kuchyně a položila svůj dárek navrch hromady. „Není to nic moc, ale snad se ti to bude líbit. Cos mu dal ty?“ zeptala se Rona, který ji patrně neslyšel, ale zato pobízela Harryho:

„No tak, otevři ten od Hermiony!“

Koupila mu nový lotroskop. V dalších balíčcích našel kouzelný holicí strojek od Billa a Fleur („Ach áno, ten tě ocholí tak chladce, jako šádný jiný,“ ujišťoval ho monsieur Delacour, „ale musíš přesně říct, co chceš...jinak bys mohl sjistit, že máš nějak málo flasu...“), čokolády od Delacourových a obrovský balík nejnovějšího zboží z Kratochvilných kouzelnických kejklí od Freda a George.

Harry, Ron a Hermiona se u stolu dlouho nezdržovali, protože v kuchyni po příchodu madam Delacourové, Fleur a Gabrielle bylo nepříjemně plno.

„Zabalím ti to,“ nabídla se Hermiona vesele a vzala od Harryho jeho dárky, zatímco se vraceli zpátky nahoru. „Už mám skoro hotovo, čekám jenom na to, až se dopere zbytek tvých spodárů, Rone...“

Ronovo prskání přerušil zvuk otvíraných dveří v prvním patře.

„Harry, můžeš sem na chvíli?“

Byla to Ginny. Ron se prudce zastavil, ale Hermiona ho popadla za loket a táhla ho po schodech nahoru. Harry Ginny nervózně následoval do pokoje.

Nikdy v něm ještě nebyl. Byl malý, ale prosvětlený. Na jedné ze zdí visel velký plakát kouzelnické kapely Sudičky a na druhé obrázek Gwenog Jonesové, kapitánky famfrpálového týmu čarodějek Holyheadských harpyjí. Otevřené okno za psacím stolem vedlo do sadu, ve kterém kdysi s Ginny, Ronem a Hermionou hráli famfrpál dva na dva, a v němž se teď skvěl zářivě bílý stan se zlatou vlajkou na špičce v úrovni okna.

Ginny vzhledla Harrymu do tváře, zhluboka se nadechla a řekla: „Všechno nejlepší k sedmnáctinám.“

„No jo ... děkuju.“

Upřeně se na něj dívala. On ale nebyl schopen pohled opřít. Bylo to, jako by hleděl do oslňujícího světla.

„Pěkný výhled,“ vysoukal ze sebe nepřesvědčivě a ukazoval ven.

Ignorovala to. Nemohl jí to mít za zlé.

„Nebyla jsem schopna vymyslet, co ti dát,“ přiznala se.

„Nemuselas mi dávat nic.“

Ani to nebrala na vědomí.

„Nevěděla jsem, co by se hodilo. Rozhodně nic velkého, protože by sis to nemohl vzít s sebou.“

Odvážil se na ni podívat. Neměla slzy na krajíčku. To byla na Ginny jedna z mnoha báječných věcí, že málokdy plakala. Občas si říkal, jak odolná musela být mezi šesti bratry.

Udělal krok směrem k němu.

„Takže jsem si říkala, že by bylo fajn, kdybys dostal něco, abys na mě vzpomínal, víš, kdybys třeba, až budeš dělat to, co budeš dělat, potkal nějakou vílu.“

„No, popravdě, myslím, že příležitostí pro randění moc nebude.“

„To je ta správná poznámka, na kterou jsem čekala,“ zašeptala a pak ho políbila tak, jak ho ještě nikdy nelíbala, a Harry líbal ji a zmocňovalo se ho blažené zapomnění, lepší, než může nabídnout sebesilnější ohnivá whisky. Ginny byla jediným skutečným člověkem na celém světě, existovaly jen doteky, které cítil, když jí položil jednu ruku na záda a druhou do dlouhých, sladce vonících vlasů...

Za nimi se rozrazilily dveře a oni od sebe odskočili.

„Jé,“ řekl Ron jízlivě. „Promiňte.“

„Rone!“ dohnala ho vzápětí Hermiona, která trochu popadala dech.

Nastalo tíživé ticho a pak tiše špitla Ginny: „No, prostě všechno nejlepší, Harry.“

Ron měl rudé uši. Hermiona působila nervózně. Harry jim toužil přibouchnout dveře před nosem, ale zdálo se, jako by po jejich otevření zavál do místnosti chladný průvan a ten nádherný okamžik zmizel jako mýdlová bublina. S Ronem se do místnosti vrátily všechny důvody, pro které vztah s Ginny ukončil a držel se od ní stranou, a veškeré šťastné zapomnění se vypařilo.

Podíval se na Ginny a chtěl něco říct, i když vlastně nevěděl co. Ale ona se k němu mezitím otočila zády. Napadlo ho, že se možná pro jednou uchýlila k slzám, bohužel před Ronem ji nemohl nijak utěšovat.

„Uvidíme se,“ vyhrkl a následoval Rona s Hermionou ven z pokoje.

Ron rázoval dolů, prošel kuchyní, ve které bylo stále plno, a vyšel na dvůr. Harry s ním stále držel krok. Hermiona se držela za nimi a vypadala vyděšeně.

Jakmile dorazili do ústraní na čerstvě posekaný trávník, obořil se Ron na Harryho.

„Dal jsi jí kopačky. Co to vyvádíš, takhle jí motat hlavu?“

„Já jí hlavu nemotám,“ opáčil Harry, zatímco je dostihla Hermiona.

„Rone...“

Ale Ron pozvedl ruku na znamení, aby mlčela.

„Když ses s ní rozešel, byla z toho vážně špatná...“

„To já taky. Víš, proč jsem to ukončil, a nebylo to proto, že bych chtěl.“

„Jo, ale když se s ní teď budeš cícmat, tak si akorát bude zase dělat zbytečné naděje...“

„Není hloupá, ví, že to nejde, nečeká, že bychom se snad – brali, nebo...“

Když to říkal, vybavila se mu v hlavě živá představa Ginny v bílých šatech, která si bere vysokého, anonymního, nepřijemného cizince.

V tom okamžiku si to uvědomil: ona měla svobodnou budoucnost, nic ji netížilo, zatímco on ... on před sebou nedokázal vidět nic jiného než Voldemorta.

„Jestli ji budeš ochmatávat pokaždé, když dostaneš příležitost...“

„Už se to nestane,“ odsekl Harry našťvaně. Nebe bylo bez mráčků, ale on měl dojem, jako by se slunce právě za nějaký schovalo. „Spokojený?“

Ron vypadal napůl rozzlobeně a napůl polekaně. Chvilku se pohupoval na patách sem a tam a pak prohlásil: „Dobře, no, takže, to bychom... jo.“

Ginny po celý den neprojevila zájem o další chvilku soukromí jen s Harrym, ani pohledem nebo gestem nenaznačila, že by v jejím pokoji došlo k něčemu víc než jen ke zdvořilostní konverzaci. I přesto se Harrymu ulevilo, když se dostavil Charlie. Bylo příjemným rozptýlením sledovat, kterak paní Weasleyová nutí Charlieho, aby si sedl na židli, výhružně pozvedá hůlku a prohlašuje, že teď ho ostříhá, jak se sluší.

Protože by při večeri na oslavu Harryho narozenin kuchyň Doupěte praskala ve švech i bez Charlieho, Lupina, Tonksové a Hagrida, rozmístili několik stolů v zahradě. Fred a George vykouzlili spoustu fialových lampiónů zdobených velkou sedmnáctkou, které se nad hosty vznášely. Georgovo zranění bylo zásluhou péče paní Weasleyové zhojené a úhledné, ale Harry si ještě nezvykl na zející temnou díru místo ucha, přestože o ní dvojčata neustále vtipkovala.

Hermiona vykouznila fialové a zlaté fábory, které vystřelily z konce její hůlky a rozvěsily se úhledně po okolních stromech a keřích.

„Pěkný,“ ohodnotil Ron, když Hermiona posledním mávnutím hůlky pozlatila listy na staré jabloni. „Máš na to vážně talent.“

„Díky, Rone!“ opáčila Hermiona, která působila potěšeně i trochu zmateně. Harry se odvrátil a usmíval se. Měl zvláštní tušení, že až si najde čas prohlédnout si *Dvanáct spolehlivých způsobů, jak okouzlit kouzelnice*, najde tam kapitolu o lichočkách. Podíval se na Ginny a usmál se na ni, ale pak si vzpomněl na slib, který dal Ronovi, a rychle se dal do řeči s monsieur Delacourem.

„Z cesty, z cesty!“ propěvovala paní Weasleyová, která se sem blížila brankou a před ní se vznášelo něco, co vypadalo jako obří zlatonka velikosti nafukovacího míče. Po chvilce mu došlo, že to je jeho narozeninový dort, který paní Weasleyová přepravovala prostřednictvím kouzla, místo aby riskovala nést ho po nerovné zemi. Když dort konečně přistál uprostřed stolu, Harry poznamenal: „Paní Weasleyová, ten vypadá nádherně.“

„Ale, to nic není, drahoušku,“ odvětila nadšeně. Ron na Harryho zpoza jejích ramen ukázal pozdvížený palec a ústy naznačil: „Dobrý!“

V sedm hodin už dorazili všichni hosté. Do domu je uváděli Fred a George, kteří čekali u cesty. Hagrid

si pro tuto výjimečnou příležitost oblékl svůj nejlepší (a příšerný) hnědý oblek. Lupin se sice usmíval, když Harrymu potřásl rukou, ale působil přitom poněkud nešťastně. Bylo to podivné – Tonksová po jeho boku jen zářila.

„Všechno nejlepší, Harry,“ přála mu a pevně ho objala.

„Sedumnáct, co?“ burácel Hagrid, když si od Freda bral skleničku vína o velikosti kbelíku. „Na den šest let od chvíle, co sme se potkali, Harry, pamatuješ?“

„Matně,“ odpověděl Harry a zubil se na něj. „Nevyrazil jsi náhodou vchodové dveře, přičaroval Dudleymu prasečí ocas a řekl mi, že jsem čaroděj?“

„Já už si takový drobnosti nepamatuju,“ chechtal se Hagrid. „Tak co, Rone, Hermiono, jak je?“

„Máme se dobře,“ řekla Hermiona. „Jak se máš ty?“

„Ále, dobrý. Samá práce, máme pár jednorozčích mláďat. Až přijedete, ukážu vám je...“ Zatímco se Hagrid přehraboval v kapsách, Harry se vyhýbal pohledem Ronovi a Hermioně.

„Tady Harry – nemoh‘ sem vykumat, co ti dát, ale pak sem si vzpomněl na tohle.“ Vytáhl malý, trochu chlupatý váček s dlouhou šňůrkou, který byl očividně určený k nošení kolem krku. „Scvrččí kůže. Když do něj něco schováš, můžeš to vyndat zase jenom ty. Sou vzácný, fakt.“

„Hagrid, díky!“

„Nemáš za co,“ opáčil Hagrid a mávnul rukou velikosti víka od popelnice. „A támhle je Charlie! Dycky sem ho měl rád – haló! Charlie!“

Charlie se vydal k nim a rukou si prohraboval vlasy, nově a děsivě na krátko ostříhané. Byl menší než Ron, podsaditější, a na svalnatých rukou měl plno popálenin a škrábanců.

„Ahoj, Hagrid, jak se vede?“

„Chtěl jsem už dávno napsat. Jak se má Norbert?“

„Norbert?“ zasmál se Charlie. „Ten norský ostrohřbetý? Teď jí říkáme Norberta.“

„Co – Norbert je holka?“

„No jo,“ přitakal Charlie.

„Jak to poznáš?“ zeptala se Hermiona.

„Jsou mnohem zákeřnější,“ vysvětlil Charlie. Ohlédl se přes rameno a ztišil se. „Kéž by si táta pospíšil a přišel. Mamka začíná být nervózní.“

Všichni se na paní Weasleyovou podívali. Snažila se konverzovat s madame Delacourovou a během rozhovoru se co chvíli dívala směrem k brance.

„Myslím, že bychom měli asi začít bez Arthura,“ zvolala po chvíli k hostům. „Musel se zdržet v – co?“

Všichni to zahlédli současně: přes dvorek přiletěl ke stolu proud světla a proměnil se ve stříbřitě zářící lasici, která se postavila na zadní a promluvila hlasem pana Weasleyho.

„Jde se mnou ministr kouzel.“

Pak se patronus rozplynul a Fleuřina rodina s úžasem hleděla na místo, kde zmizel.

„Neměli bychom tu být,“ prohlásil okamžitě Lupin. „Harry – mrzí mě to – někdy ti to vysvětlím...“

Popadl Tonksovou za zápěstí a táhl ji pryč. Doběhli k plotu, přelezli ho a zmizeli z dohledu. Paní Weasleyová vypadala zaraženě.

„Ministr – ale proč...? Nechápu...“

Ale na další debatu nebyl čas. O sekundu později se u branky odnikud objevil pan Weasley v doprovodu Rufuse Scrimgeoura, kterého bylo podle hřívý prošedivělých vlasů snadné identifikovat.

Oba nově příchozí přecházeli přes dvorek směrem k zahradě a ke stolu osvětlenému lampiony, u kterého všichni seděli mlčky a pozorovali je. Když se Scrimgeour ocitl ve světle lampionů, Harry si povšiml, že vypadá mnohem starší, než když se viděli naposledy. Byl vyzáblý a tvářil se přísně.

„Promiňte, že ruším,“ řekl Scrimgeour, když se dobelhal ke stolu a zastavil se u něj. „Tím spíš, když, jak vidím, přicházím nezvaný na oslavu.“

Oči mu na okamžik spočinuly na velkém dortu ve tvaru zlatonky.

„Hodně zdraví.“

„Díky,“ odpověděl Harry.

„Musím si s tebou promluvit v soukromí,“ pokračoval Scrimgeour. „A také s panem Ronaldem Weasleyem a slečnou Hermionou Grangerovou.“

„S námi?“ zeptal se Ron překvapeně. „Proč s námi?“

„To vám řeknu, až budeme mít více soukromí,“ odvětil Scrimgeour. „Najdeme tu nějaké takové místo?“ dožadoval se u pana Weasleyho.

„Ano, samozřejmě,“ řekl pan Weasley, který vypadal neklidně. „É, obývací pokoj, co kdybyste šli tam?“

„Můžeš nás tam odvést,“ pobídl Scrimgeour Rona. „Nemusíte nás doprovázet, Arthure.“

Všichni tři vstali a Harry zahlédl, jak se na sebe pan Weasley s paní Weasleyovou ustaraně podívali. Jak se mlčky vraceli do domu, pochopil, že i Rona s Hermionou napadlo totéž: Scrimgeour se musel nějak dozvědět o jejich plánu opustit Bradavice.

Scrimgeour nic neřikal ani když prošli kuchyní plnou nepořádku do obývacího pokoje. Ačkoliv byla zahrada zalitá večerním nazlátlým světlem, tady už byla tma. Když Harry vešel dovnitř, mávl hůlkou směrem k petrolejkám na stěnách a ty sešlou, ale útulnou místnost ozářily. Scrimgeour se usadil do prosezeného křesla, ve kterém obvykle sedával pan Weasley, takže Harrymu, Ronovi a Hermioně nezbylo nic jiného než se vtěsnat vedle sebe na pohovku. Jakmile se usadili, Scrimgeour spustil.

„Mám na vás tři pár dotazů a myslím, že bude nejlepší, když to vyřídíme postupně. Pokud byste vy dva,“ ukázal na Harryho a Hermionu, „mohli počkat nahoře, začnu s Ronaldem.“

„Nikam nejdeme,“ namítl Harry a Hermiona horečnatě přikyvovala. „Buď budete mluvit s námi všemi, nebo s nikým.“

Scrimgeour si Harryho chladně změřil. Harry získal dojem, že ministr přemítá, jestli byl dobrý nápad podněcovat nepřátelství takhle záhy.

„Inu dobrá, tak tedy pohromadě,“ pokrčil rameny. Odkáslal si. „Přicházím, jak jistě víte, v záležitosti poslední vůle Albusa Brumbála.“

Harry, Ron a Hermiona se na sebe podívali.

„Překvapení, očividně! Vy jste tedy neměli ponětí, že vám Brumbál něco odkázal?“

„V-všem?“ koktal Ron. „I mně a Hermioně?“

„Ano, vš...“

Ale Harry ho přerušil.

„Brumbál zemřel více jak před měsícem. Proč trvalo tak dlouho dát nám to, co nám zanechal?“

„Copak to není jasné?“ ozvala se Hermiona, než mohl Scrimgeour odpovědět. „Chtěli to, co nám odkázal, prozkoumat. Neměli jste na to právo!“ rozhořčila se a hlas se jí mírně chvěl.

„Ale naopak, měl,“ bránil se Scrimgeour. „Vyhláška o oprávněném zabavení opravňuje ministerstvo k zabavení předmětů poslední vůle...“

„Ten zákon vznikl, aby zabránil kouzelníkům předávat artefakty temné magie,“ odporovala mu Hermiona, „a ministerstvo by mělo mít přesvědčivé důkazy o tom, že zesnulý k odkazovaným věcem přišel ilegálně, než je zabaví! Chcete mi říct, že jste si mysleli, že se nám Brumbál snaží předat něco prokletého?“

„Chystáte se na kariéru v oblasti magických zákonů, slečno Grangerová?“ zeptal se Scrimgeour.

„Ne, nechystám,“ vyštěkla Hermiona. „Chtěla bych pro svět konat dobro.“

Ron se zasmál. Scrimgeour po něm hodil očima, ale pak se zase věnoval Harrymu, který hovořil nyní: „Tak proč jste se nám to rozhodli vydat teď? Nemůžete vymyslet žádnou další výmluvu, abyste si je mohli nechat?“

„Ne, to bude proto, že uplynulo jednatřicet dní,“ vysvětlila ihned Hermiona. „Pokud neprokáží, že jsou takové předměty nebezpečné, nemohou je zadržovat déle. Je to tak?“

„Řekl byste, že jste byl Brumbálovi blízký, Ronalde?“ zeptal se Scrimgeour, který Hermionu ignoroval. Ron vypadal vyděšeně.

„Já? Ne – ani ne... to Harry vždycky...“

Ron se podíval na Harryho a Hermionu, která se na něj dívala pohledem naznačujícím, aby okamžitě zmlknul, ale už bylo pozdě. Scrimgeour se tvářil, jako by uslyšel přesně to, co očekával a co slyšet chtěl. Vrhł se na Ronovu odpověď jako dravec na kořist.

„Jestliže jste si nebyli s Brumbálem blízcí, jak byste si vysvětloval, že si na vás vzpomněl ve své poslední vůli? Osobních odkazů měl nezvykle málo. Naprostou většinu svého majetku – sbírku knih, kouzelné předměty a další osobní věci – odkázal Bradavicím. Proč myslíte, že vás zdůraznil zvláště?“

„Já... nevím,“ koktal Ron. „Já... když jsem říkal, že jsme si nebyli blízcí ... chtěl jsem tím říct, že jsem mu myslím byl celkem sympatický...“

„Jsi hrozně skromný, Rone,“ přidala se Hermiona. „Brumbál tě měl moc rád.“

To už bylo přízpůsobování pravdy na hranici únosnosti. Nakolik o tom Harry věděl, nebyli nikdy Ron s Brumbálem o samotě a přímý kontakt mezi nimi byl mizivý. Scrimgeour to nicméně, jak se zdálo, nepostřehl. Vsunul ruku pod svůj plášť a vytáhl váček mnohem větší než ten, který dal Harrymu Hagrid. Z něj vytáhl pergamenový svitek, rozbalil ho a začal z něj číst.

„Poslední vůle odkaz Albusa Percivala Wulfrica Briana Brumbála ...ano, tady to máme... ‚Ronaldu Biliovi Weasleymu odkazuji své zhasínadlo v naději, že si na mě vzpomene, až ho bude používat.‘“

Scrimgeour z vaku vytáhl předmět, který Harry už viděl a znal. Vypadal trochu jako stříbrný zapalovač,

ale dokázal z určitého místa vysát veškeré světlo a potom ho tam jedním cvaknutím zase vrátit. Scrimgeour se předklonil a podal zhasínadlo Ronovi, který si ho s ohromeným výrazem vzal a obracel ho v ruku.

„Je to velice cenný předmět,“ prohlásil Scrimgeour a pozoroval Rona. „Dost možná jedinečný. Zcela jistě ho vymyslel sám Brumbál. Proč by vám odkazoval takovou vzácnost?“

Ron zavrtěl hlavou a tvářil se zmateně.

„Brumbálovi se musely na škole vystřídat tisíce studentů,“ zdůrazňoval Scrimgeour. „A přesto si ve své poslední vůli vzpomněl jen na vás tři. Pročpak? K čemu si myslel, že zhasínadlo využijete, pane Weasley?“

„Asi ke zhasínání,“ mumlal Ron. „K čemu jinému by mi bylo?“

Scrimgeour očividně žádné návrhy neměl. Chvilí si Rona měřil a pak se vrátil k Brumbálově závěti.

„Slečně Hermioně Jean Grangerové odkazují svůj výtisk *Příběhů barda Beedla* v naději, že ji tato kniha zabaví i poučí.“

Teď Scrimgeour vytáhl z vaku malou knížku, která vypadala stejně staře jako *Taje nejtemnější magie* nahoře v pokoji. Na vazbě byly skvrny a místy se loupala. Hermiona ji od Scrimgeoura beze slov převzala. Položila si ji do klína a upřeně na ni hleděla. Harry si všiml, že titul je psán v runách. Nikdy se je nenaučil číst. Zatímco si je prohlížel, ukápla na vytlačené znaky slza.

„Proč si myslíte, že vám Brumbál tuhle knihu odkázal, slečno Grangerová?“ ptal se Scrimgeour.

„Věděl... věděl, že mám ráda knihy,“ soukala ze sebe tlumeně Hermiona a utírala si rukávem oči.

„Ale proč zrovna tuhle?“

„Nevím. Musel si myslet, že se mi bude líbit.“

„Mluvila jste s ním někdy o šifrách nebo o tajných způsobech předávání zpráv?“

„Ne, to tedy nemluvila,“ odpověděla Hermiona, která si stále otírala oči. „A pokud v ní ministerstvo nenašlo nic za celých jednatřicet dní, pochybuji, že v ní já něco najdu.“

Potlačila vzlyknutí. Byli na sebe namačkáni tak silně, že měl Ron velké problémy, aby vytáhl ruku a položil ji Hermioně kolem ramen. Scrimgeour se vrátil k závěti.

„Harrymu Jamesu Potterovi,“ předčítal a Harrymu se stáhl žaludek náhlým vzrušením, „odkazují zlatonku, kterou v Bradavicích chytil během svého prvního famfrpálového zápasu, jako připomínku toho, co přináší vytrvalost a zručnost.“

Malý zlatý míček o velikosti ořechu, který Scrimgeour vytáhl, jen slabě mávl křídly, a Harry se nemohl zbavit dojmu, že se velké finále nekoná.

„Proč ti Brumbál odkázal tuhle zlatonku?“ zeptal se Scrimgeour.

„Nemám ponětí,“ opáčil Harry. „Asi z důvodů, které jste právě přečetl ... aby mi připomínala, co můžete získat, když... vytrváte a tak.“

„Myslíš si tedy, že jde o čistě symbolický dárek?“

„Asi ano,“ pokrčil rameny Harry. „Co jiného by to mohlo být?“

„Tady se ptám já,“ prohlásil Scrimgeour a přisunul si křeslo blíž k pohovce. Venku se už skutečně stmívalo. Nad živým plotem bylo vidět bílou plochu stanu.

„Všiml jsem si, že tvůj narozeninový dort má tvar zlatonky,“ řekl Scrimgeour Harrymu. „Pročpak?“

Hermiona se uštěpačně zasmála.

„Á, kdepak, to nebude nijak souviset s tím, že je Harry skvělý chytač, to by bylo příliš očividné,“ pronesla jedovatě. „V polevě je určitě tajná zpráva od Brumbála!“

„Nemyslím si, že by bylo něco ukrytého v polevě,“ namítl Scrimgeour, „ale zlatonka je velice vhodná pro ukrytí drobného předmětu. Nepochybně víte proč?“

Harry pokrčil rameny, ale Hermiona odpověděla (Harry měl dojem, že se Hermiona prostě nedokáže ubránit svému nutkání odpovídat na otázky): „Protože zlatonky mají dotykovou paměť.“

„Cože?“ vydechli Harry s Ronem současně. Oba považovali Hermioniny famfrpálové znalosti za zanedbatelné.

„Správně,“ souhlasil Scrimgeour. „Zlatonky se před jejím vypuštěním nikdo nedotkne holou rukou, dokonce ani ten, kdo ji vyrábí, protože se používají rukavice. Obsahuje kouzlo, pomocí kterého je schopna identifikovat prvního člověka, který se jí dotkl, pro případ, že by byly nějaké spory o tom, kdo ji chytil první. Tahle zlatonka...“ pozvedl malý zlatý míček, „si bude pamatovat tvůj dotek, Pottere.“

A jelikož Brumbálovo kouzelnické nadání bylo pověstné, byť trpěl jinými nectnostmi, mohla by tahle zlatonka být očarována tak, aby se otevřela jen pro tebe.“

Harrymu tlouklo srdce. Byl si jistý, že má Scrimgeour pravdu. Jak mohl předejít tomu, aby se přímo před ministrem dotkl zlatonky holou rukou?

„Nic neříkáš,“ všiml si Scrimgeour. „Možná víš, co by v ní mohlo být?“

„Ne,“ odporoval Harry a stále přemítal, jak by mohl předstírat, že se zlatonky dotkl, aniž by to

doopravdy učinil. Kéž by tak ovládal nitrozpyt opravdu dobře a mohl Hermioně číst myšlenky. Téměř slyšel, jak jí mozek pracuje na plné obrátky.

„Vezmi si ji,“ pobídl ho tiše Scrimgeour.

Harry se podíval ministrovi do zažloutlých očí a věděl, že nemá jinou možnost než ho uposlechnout. Natahl ruku a Scrimgeour se znovu předklonil a položil mu zvolna a pečlivě zlatonku do dlaně.

Nic se nestalo. Když ji Harry sevřel prsty, zatřepala znavenými křídly a uklidnila se. Scrimgeour, Ron a Hermiona stále zvědavě hleděli na míček, který byl teď zčásti skrytý, jako by stále doufali, že se nějak promění.

„To bylo panečku něco,“ řekl Harry chladně. Ron i Hermiona se zasmáli.

„Je to tedy všechno?“ zeptala se Hermiona a snažila se zvednout z pohovky.

„Ne tak docela,“ odpověděl viditelně špatně naladěný Scrimgeour. „Brumbál ti odkázal ještě jednu věc, Pottere.“

„A co?“ zeptal se Harry, kterého se znovu zmocnilo vzrušení.

Scrimgeour se tentokrát neobtěžoval čtením závěti.

„Meč Godrica Nebelvíra,“ pronesl tiše. Hermiona s Ronem se zarazili. Harry se díval, zda zahlédne jílec posázený rubíny, ale Scrimgeour meč z vaku nevytáhl. Ostatně, vypadal příliš malý na to, aby se do něj meč vešel.

„Tak kde je?“ zeptal se Harry podezřívavě.

„Bohužel,“ opáčil Scrimgeour, „ten meč nebyl Brumbálův, aby ho rozdával. Meč Godrica Nebelvíra je vzácným historickým artefaktem a jako takový patří...“

„Patří Harrymu!“ namítla rozhořčeně Hermiona. „Vybral si ho, to on ho našel, vyjmul ho z Moudrého klobouku...“

„Podle spolehlivých historických pramenů se může meč rozhodnout vydat se do rukou kohokoliv z Nebelvíru, kdo je toho hoden,“ vysvětloval Scrimgeour. „To z něj nedělá majetek pana Pottera, ať už si Brumbál myslel cokoliv.“ Scrimgeour se poškrábal na špatně oholené tváři a zkoumal Harryho výraz. „Proč si myslíš...?“

„...že mi chtěl Brumbál meč dát?“ pokračoval Harry, který měl problémy zůstat klidný. „Možná si myslel, že se mi hodí na zed’.“

„Tohle není legrace, Pottere!“ zavrčel Scrimgeour. „Domníval se snad Brumbál, že jen meč Godrica Nebelvíra je schopen porazit Zmijozelova dědice? Chtěl ti dát ten meč, Pottere, protože stejně jako řada jiných věřil, že je tvým osudem zlikvidovat Toho-který-nesmí-být-jmenován?“

„Zajímavá teorie,“ opáčil Harry. „Zkusil někdy někdo Voldemorta zapíchnout? Možná by tím mělo ministerstvo někoho ze svých lidí pověřit místo aby ztrácelo čas zkoumáním zhasínadel nebo utajováním útěků z Azkabanu. Tímhle jste se tedy zavřený ve své kanceláři zabýval, ministře? Otvíral jste zlatonku? Lidé umírají – já byl málem jedním z nich – Voldemort mě naháněl přes tři kraje, zabil Pošuka Moodyho, ale o ničem z toho ministerstvo ani necekne, co? A přesto čekáte, že s vámi budeme spolupracovat!“

„To už přeháníš!“ vykřikl Scrimgeour a vstal. Harry vyskočil také. Scrimgeour se k němu dobelhal a bodl ho do hrudi špičkou své hůlky. Vypálila mu v tričku díru jako po zapálené cigaretě.

„Hej!“ zavolal Ron, který se postavil a vytahoval vlastní hůlku, ale Harry ho zarazil.

„Ne! Chceš mu dát záminku k tomu nás všechny zatknout?“

„Vzpomněl sis, že nejsi ve škole, co?“ syčel Scrimgeour Harrymu do obličeje. „Vzpomněl sis, že nejsem Brumbál, který ti tvou drzost a neposlušnost promíjel? Možná se tou jizvou pyšníš jako nějakou korunou, Pottere, ale sedmnáctiletý kluk mě nebude poučovat o tom, jak mám dělat svou práci! Je na čase, aby ses naučil slušnosti!“

„Je na čase, abyste si vy něco takového zasloužil,“ odsekl Harry.

Podlaha se zachvěla. Ozval se dupání, pak se dveře do obývacího pokoje rozlétly a dovnitř vběhli pan a paní Weasleyovi.

„My – mysleli jsme, že jsme zaslechli...“ začal pan Weasley, kterého velice zneklidnil pohled na Harryho a ministra, kteří byli u sebe tak blízko, že se téměř dotýkali nosy.

„...nějaký křik,“ hlesla zadýchaně paní Weasleyová.

Scrimgeour od Harryho kus ustoupil a díval se na díru, kterou mu v tričku vyrobil. Zdálo se, že svého výbuchu lituje.

„To – to nic nebylo,“ zavrčel. „Mrzí mě ... tvůj přístup,“ dodal a podíval se Harrymu znovu do tváře. „Zdá se, že si myslíš, že tobě a ministerstvu nejde o stejnou věc – o co šlo i Brumbálovi. Měli bychom spolupracovat.“

„Nemám rád vaše pracovní postupy, ministře,“ opáčil Harry. „Vzpomínáte?“

Podruhé pozvedl svou pravou pěst a ukázal Scrimgeourovi jizvu, která se na hřbetu jeho ruky stále bělala a formovala slova *Nebudu lhát*. Scrimgeourovi ztuhnul obličej. Beze slova se otočil a odkulhal z místnosti. Paní Weasleyová pospíchala za ním. Harry slyšel, jak se zastavila u zadního vchodu. Asi po minutě zavolala: „Je pryč!“

„Co chtěl?“ zeptal se pan Weasley a podíval se po Harrym, Ronovi a Hermioně. Mezitím se vrátila paní Weasleyová.

„Dát nám to, co nám zanechal Brumbál,“ objasnil Harry. „Uvolnili předměty z jeho poslední vůle.“

Tři předměty, které jim Scrimgeour předal, kolovaly venku v zahradě nad stoly z ruky do ruky. Všichni byli překvapeni ze zhasínadla a *Příběhů barda Beedla* a reptali, že Scrimgeour odmítl vydat meč, ale nikdo nedokázal přijít na důvod, proč Brumbál odkázal Harrymu starou zlatonku. Když si pan Weasley potřetí nebo počtvrté prohlížel zhasínadlo, nadhodila paní Weasleyová nenápadně: „Harry, drahoušku, všichni mají příšerný hlad, nechtěli jsme jíst bez tebe...mohla bych začít nosit na stůl?“

Poměrně chvatně se najedli a po sborovém „Hodně štěstí, zdraví“ a zhltnutí dortu se oslavující rozešli. Hagrid, který byl pozván i na zítřejší svatbu, ale byl příliš rozložitý, než aby se mohl vyspat v nacpaném Doupěti, se vydal vedle na pole postavit si stan.

„Přijď za námi nahoru,“ zašeptal Harry Hermioně, zatímco pomáhali paní Weasleyové vrátit zahradu do původní podoby. „Až všichni usnou.“

Nahoře v podkrovní místnosti Ron zkoumal zhasínadlo a Harry využil Hagridův váček se scvrčící kůže. Nedal si do něj zlato, ale věci, kterých si nejvíce cenil, ačkoliv byly jinak bezcenné, i když se mezi nimi nacházel i Pobertův plánek, střep Siriusova kouzelného zrcátka a medailon od R. A. B. Utáhl pevně šňůrku a pověsil si ho kolem krku. Pak se posadil, držel v rukou starou zlatonku a sledoval, jak slabě kmitá křídly. Konečně zaklepal Hermiona a po špičkách se vplížila dovnitř.

„*Muffliato*,“ zašeptala a mávla hůlkou směrem ke schodišti.

„Já myslel, že to kouzlo odmítáš používat?“ divil se Ron.

„Časy se mění,“ opáčila Hermiona. „Tak, a teď nám ukaž to zhasínadlo.“

Ron ji okamžitě poslechl. Podržel ho před sebou a cvakl s ním. Osamělá lampa, kterou si svítili, okamžitě zhasla.

„Jde o to,“ šeptala ve tmě Hermiona, „že něco takového můžeme zařídit i peruánskou instantní tmou.“

Ozvalo se slabé *cvak* a světlo z lampy vyletělo zpátky ke stropu a zase na ně na všechny svítilo.

„Ale stejně je to bezva,“ bránil se Ron. „A podle toho, co říkali, to vymyslel sám Brumbál!“

„Já vím, ale určitě by tě nezmiňoval ve své poslední vůli jen proto, abys nám pomáhal zhasínat světla!“

„Myslíte, že věděl, že ministerstvo to všechno zabaví a bude to zkoumat?“ zeptal se Harry.

„Rozhodně,“ přitakala Hermiona. „Nemohl nám do závěti napsat, proč nám ty věci odkazuje, ale to nevsvětluje...“

„...proč nám nemohl něco naznačit, když byl ještě naživu?“ dodal za ni Ron.

„No, přesně tak,“ souhlasila Hermiona, která teď listovala *Příběhy barda Beedla*. „Jestli jsou ty předměty natolik důležité, že nám je předává ministerstvu přímo před nosem, tak bych čekala, že nám naznačí, proč ... leda by si myslel, že je to naprosto zjevné.“

„Tak to si myslel špatně,“ mračil se Ron. „Vždycky jsem říkal, že je cvok. Skvělý a tak, ale blázen. Odkázat Harrymu starou zlatonku – co to sakra mělo znamenat?“

„Nemám tušení,“ řekla Hermiona. „Když tě Scrimgeour přinutil, aby sis ji od něj vzal, byla jsem si jistá, že se něco stane!“

„No jo,“ odvětil Harry, kterému začínalo bušit srdce, když zlatonku pozvedl. „Já se ale taky před Scrimgeourem moc nesnažil, že ano?“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Hermiona.

„Zlatonka, kterou jsem chytil při svém prvním famfrpálovém zápase?“ naléhal Harry. „Copak si nevzpomínáte?“

Hermiona vypadala naprosto zmateně. Ron se ale zajíkl a rozrušeně ukazoval sem a tam na Harryho a na zlatonku tak dlouho, než byl schopen promluvit.

„To byla ta, cos ji málem spolknul!“

„Přesně tak,“ potvrdil Harry a s rozbušeným srdcem přiložil zlatonku k ústům.

Neotevřela se. Vzduška se v něm vlna frustrace a hořkého zklamání. Spustil ruku se zlatou kuličkou níž, ale pak Hermiona vykřikla: „Nápis! Je na ní nějaký nápis, rychle, koukněte!“

Překvapením a vzrušením zlatonku málem upustil. Hermiona měla pravdu. Na hladkém zlatém povrchu, kde ještě před chvílí nebylo nic, stál nápis vyrytý úzkým skloněným písmem, které Harry identifikoval jako Brumbálovo.

Nakonec se otevřu.

Sotva si nápis přečetl, když zase zmizel.

„Nakonec se otevřu... co to má znamenat?“

Hermiona a Ron zavrtěli hlavami a nevypadali, že by je něco napadalo.

„Nakonec se otevřu... nakonec... nakonec se otevřu...“

Ale nezáleželo na tom, kolikrát ta slova zopakovali, vzhledem k mnoha možným výkladům nebyli schopni přijít na jejich přesný smysl.

„A ještě meč,“ prohlásil Ron nakonec, když vzdali pokusy o rozluštění významu nápisu na zlatonce.

„Proč chtěl, aby měl Harry ten meč?“

„A proč mi o něm nemohl prostě povědět?“ vzdychl tiše Harry. „Byl jsem tam. Během všech našich rozprav v průběhu minulého školního roku visel na zdi jeho kanceláře! Jestliže chtěl, abych ho měl, proč mi ho prostě nedal?“

Měl pocit, jakoby seděl ve třídě nad písemnou prací, díval se na zadání, jehož řešení by měl znát, ale mozek mu odmítal spolupraci. Nevšiml si při loňských dlouhých rozpravách s Brumbálem něčeho? Měl by vědět, co to všechno znamená? Očekával Brumbál, že se v tom Harry vyzná?

„A co se týče téhle knihy,“ řekla Hermiona, „Příběhy barda Beedla – ani jsem o ní doteď neslyšela!“

„Tys nikdy neslyšela o Příbězích barda Beedla?“ prohlásil Ron nevěřicně. „To si děláš legraci, že jo?“

„Nedělám,“ odpověděla Hermiona překvapeně. „A znáš je tedy?“

„No samozřejmě, že znám!“

Harry se po nich udiveně podíval. Ještě nikdy se nestalo, že by Ron četl nějakou knihu, kterou Hermiona neznala. Ron se ale jejich překvapením dobře bavil.

„Ale no tak! Všechny staré pohádky přece údajně vymyslel Beedle, ne? ‚Fontána štěstí‘ ... ‚O kouzelníkovi a poskakujícím kotli‘ ... ‚O Ušačce a jejím chichotavém kořenu‘ ...“

„Cože?“ zeptala se Hermiona, která vyprskla smíchy. „Jakže se jmenovala ta poslední?“

„Tak už toho nechte!“ dožadoval se Ron, který na Harryho s Hermionou fascinovaně hleděl. „Museli jste přece slyšet o Ušačce...“

„Rone, moc dobře víš, že nás s Harrym vychovali mudlové!“ namítla Hermiona. „Nám takové pohádky nikdo nevyprávěl, když jsme byli malí, my známe ‚Sněhurku a sedm trpaslíků‘ a ‚Popelku‘ ...“

„To je co, nějaká nemoc?“ zajímal se Ron.

„Takže to jsou pohádky?“ zeptala se Hermiona a skláněla se nad runami.

„No jo,“ odpověděl Ron nejistě. „Teda, říká se, víte, že tyhle staré pohádky pochází od Beedla. Netuším, jaké jsou v původní podobě.“

„Ale stejně, proč si Brumbál myslel, že bych si je měla přečíst?“

Dole něco zapraskalo.

„To bude jenom Charlie, když teď mamka spí, proplíží se a nechá si zase narůst vlasy,“ vysvětlil nervózně Ron.

„Ale stejně bychom měli jít spát,“ zašeptala Hermiona. „Nebylo by nejlepší zítra zaspát.“

„Ne,“ souhlasil Ron. „Brutální trojnásobná vražda spáchaná ženichovou matkou by se asi ve svatební den příliš nehodila. Já zhasnu.“

A jakmile Hermiona odešla, znovu cvakl zhasínadlem.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh